

Nr 240.

Av herr **Frändén**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition om ytterligare anslag för bekämpande av arbetslösheten samt lindrande av nöd.

För bekämpande av arbetslösheten och lindrande av nöd har Kungl. Maj:t i till riksdagen avlåten proposition, nr 362, hemställt om anvisande av — utöver förut för samma ändamål beviljat anslag av 11 miljoner kronor — dels på tilläggsstat för år 1921 ett reservationsanslag å 23,5 miljoner kronor, och dels på extra stat för år 1922 ett förslagsanslag högst å 3 miljoner kronor.

I en av mig vid denna riksdag väckt motion, nr 184, har jag i anledning av då föreliggande kungl. proposition om beviljandet av 11 miljonersanslaget framhållit såsom min åsikt att därav bort till väg- och vattenbyggnadsstyrelsens förfogande överlämnas 5 miljoner kronor för att av nämnda styrelse användas för vägbyggnader och vägförbättringar på samma sätt som stadgas för statsbidrag till väganläggningar och vägförbättringar, bro- och hamnbyggnader m. m.

Då jag allt fortfarande hyser den uppfattningen att här ifrågasvarande anslag till väsentlig del bör användas i och för väganläggningar och brobyggnader, vilka tillfölje bristande statsanslag nödgats sedan åratal tillbaka avbida sin verkställighet, ehuru desamma äro för den allmänna samfärdseln högst nyttiga och nödvändiga, och då jag är livligt övertygad om att väg- och vattenbyggnadsstyrelsen med dess distriktsförvaltningar äga långt större teknisk kunskap och praktisk erfarenhet vid sådana byggnaders utförande, än skogs-sällskapet statsarbetens ingenjörer äro i besittning av, anser jag, att den del av här ifrågasvarande statsanslag, som skäligen bör få

tillkomma berörda arbetens verkställande, bör ställas till väg- och vattenbyggnadsstyrelsens förfogande.

Departementschefen har i den kungl. propositionen åberopat en av arbetslöshetskommissionen till regeringen avlåten skrivelse, i vilken kommissionen bland annat framhållit att det icke synts kommissionen tillrådligt att räkna med ett genomsnittsbidrag från kommuner och vägstyrelser till statsarbetens kostnader för utförda nödhjälpsarbeten, som den tidigare beräknat, eller $\frac{1}{3}$ av kostnaderna. Detta emedan erfarenheten givit vid handen att kommuner och vägstyrelser ansett sig icke böra binda sig vid kontrakt på basis av så stor återbetalningsskyldighet som den här angivna. Denna kommissionens uppfattning torde äga sin riktighet, ehuru jag icke kan dela kommissionens åsikt beträffande huvudorsaken att deltaga till så stor del i nämnda kostnader, den nämligen, att kommunerna på grund av deras brydsamma finansläge icke skulle anse sig förmå bära berörda andel i kostnaderna. Enligt min uppfattning har denna obägenhet till deltagandet i kostnaderna sin huvudsakliga grundorsak i den omständigheten, att landets medborgare allt mer och mer befästats i den uppfattningen, att fungerande kristidsinstitutioner icke i rimlig grad uppfyllt de förhoppningar, som man vid deras tillsättande haft anledning att förvänta. Så är nog ock förhållandet beträffande institutionen skogssällskapets statsarbeten. Befolkningen åtminstone i den del av Norrland, där jag har min hemvist, hyser däremot avgjort förtroende till väg- och vattenbyggnadsstyrelsens ämbetsmän och ingenjörer, som hittills haft med väganläggningar och brobyggnader därstädes att skaffa, av vilken anledning jag har den uppfattningen, att de vägdistrikt och kommuner, som genom berörda anslag komma i tillfälle att få redan beslutade väganläggningar utförda, utan tvekan skola vara villiga att bidraga till $\frac{1}{3}$ av kostnaderna därför, därest väg- och vattenbyggnadsstyrelsen får i uppdrag att i och för väganläggningar och brobyggnader förfoga över en viss del av anslaget, som icke bör sättas till mindre än 8 miljoner kronor. Då enligt min uppfattning den inre delen av landet åtminstone i Norrland icke äger andra allmänna arbeten av så trängande behov som just väganläggningar och vägförbättringar, synes mig det vara så mycket mera av behovet påkallat, att åt sådana fackkunniga, för vilka allmänheten äger förtroende, lämnas i uppdrag att utföra och kontrollera ifrågavarande arbeten.

Med stöd av vad jag sålunda anfört får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att av det i Kungl. Maj:ts proposition nr 362 begärda anslaget om 23,5 miljoner kronor för bekämpande av arbetslösheten och lindrande av nöd ett belopp av minst 8 miljoner kronor måtte ställas till väg- och vattenbyggnadsstyrelsens förfogande för statsunderstödda vägbyggnader och vägförbättringar att av styrelsen handhavas på samma sätt som stadgas för statsbidrag till väganläggningar och vägförbättringar, bro- och hamnbyggnader samt upprämsning av åar och farleder.

Stockholm den 28 maj 1921.

A. O. Frändén.

I motionen instämmer:

Herman Rogberg.
